

Verkondiging bij I Petrus 2, 1-9 zondag 11 april 2021 Bergkerk

Lieve mensen, gemeente van Jezus Christus

Twee beelden gebruikt Petrus hier in zijn brief om de gelovigen, om de gemeente te tekenen. Het beeld van de pasgeborene, die verlangt naar de moedermelk en het beeld van de levende stenen, die hun samenbindende kracht ontlenen aan de hoeksteen, die Jezus Christus voor hen is.

Als eerste de pasgeborenen kinderen: *Verlangt als pasgeborenen kinderen naar de zuivere, de onvervalste melk van het woord.* Dat beeld voor de gelovigen, de gemeente als pasgeborenen kinderen kan ons bescheiden maken. We moeten niet denken dat we er al zijn. Dat we God en elkaar als gemeente niet meer nodig hebben om gaande te blijven op de weg van het geloof. We moeten niet denken dat we op eigen kracht en macht kunnen vertrouwen. Nee we hebben als gelovigen elkaar nodig, de verbinding met elkaar als gemeente en we hebben God nodig. Zonder God en elkaar redden we het niet.

Tegenover God blijven wij altijd kinderen. Dat heeft niets te maken met klein houden. Dat God ons wil klein houden of dat God ons onmondig wil houden. Integendeel...Dan trekken we het beeld te ver door. Dan kleuren we het beeld negatief in, terwijl het juist positief bedoeld is. Kinderen van God wil juist de hartelijke, liefde volle en onlosmakelijke verbondenheid tussen God en mens onderstrepen. Als kinderen mogen wij op Gods zorg en aandacht, op zijn betrokkenheid en liefdevolle inzet rekenen. Zoals verwoord in psalm 103, vers 5, dat net gezongen werd: *Zoals een vader liefdevol zijn armen, slaat om het kind, zo omringt ons met erbarmen God onze Vader.* En juist die verbondenheid geeft de mens alle ruimte van de wereld om te leven.

Dat wij kinderen van God genoemd worden betekent ook dat wij met elkaar zijn verbonden. Als kinderen van God zijn wij broeders en zusters van elkaar. Net als in een familie hebben we elkaar niet gekozen, maar zijn wij als mensen wel via God, in het licht van ons geloof in God de Vader met elkaar verbonden. En dat geeft ruimte voor waarachtig samenleven.

En als zijn kinderen geeft God ons alle ruimte van de wereld om leven en samenleven te laten uitgroeien tot een samenleven, waarin vrede en vreugde kunnen gedijen en mensen in alle menswaardigheid tot hun recht kunnen komen. Een solidaire samenleving, waarin mensen in verbondenheid met en betrokkenheid bij elkaar samenleven

Daarbij wil God ons helpen, daartoe schenkt Hij ons zijn Woord. Zijn Woord, waarin Hij mensen de weg wijst naar die vrede en vreugde, naar dat recht en die menswaardigheid. Zoals moedermelk pas geboren kinderen doet groeien en bloeien, zo wil Gods Woord het menselijk bestaan doen groeien en bloeien.

Petrus roept de gemeente op om dat Woord van God, die woorden van liefde vrede en recht in te zuigen als moedermelk, opdat de gemeente uitgroeit tot een levend teken dat heen wijst naar die toekomst van een leven en samenleven in vrede en vreugde.

Want in de melk van Gods Woord proef je als het ware dat God, dat de Heer goed is en dat Hij het goede met ons mensen voor heeft: het goede leven, redding en bevrijding. Petrus zingt het de dichter van psalm 34 na: *proef en geniet de goedheid van de HEER.* De goedheid, die gericht is op het goede leven van mensen, op redding en bevrijding. Op vrede en vreugde. Vrede en alle goeds is wat de goede God ons toewenst. Een bijbel lang wordt ons verteld van Gods inzet daarvoor en over Gods oproep aan zijn volk, zijn mensen om zich daarvoor in te zetten: het goede leven, een land van melk en honing, een land waar het leven goed en zoet is, in het bijzonder ook voor de zwakken, de kwetsbaren, de armen.

Datzelfde heeft Petrus ook geproefd in het leven van Jezus, de Heer en in zijn inzet onder mensen voor het Koninkrijk en de Gerechtigheid, in zijn opkomen voor de kwetsbaren en weerlozen. De gemeente hoeft niet opnieuw te beginnen en het wiel uit te vinden. Met de melk van het Woord van God en met de inzet van Jezus heeft zij een beproefd recept voor zich. En dat smaakt naar meer en meer. Dat geeft vertrouwen, dat geeft hoop en moed. Dat schept ruimte voor vreugde en blijdschap.

De melk van Gods Woord wordt ook onvervalst, zuiver genoemd. Dat wil zeggen in het Woord van God gaat het om het zuivere, waarachtige leven.; om de waarachtige roeping van de mens. Om minder mag het niet gaan. Niet een beetje van dit en een beetje van dat. Geen slap aftreksel. In de zuivere, onvervalste melk van het Woord van God gaat het om een leven waarin de zuivere en waarachtige menselijkheid, tot bloei kan komen.

Als pasgeborenen kinderen worden wij door God niet onmondig gehouden, maar in de zuivere melk van het Woord voedt Hij ons juist op tot verantwoordelijke en mondige mensen. En roept Hij ons op om ons in te zetten voor de ware humaniteit. Want dat is de redding, de zaligheid, het heil dat God voor mens en wereld op het oog heeft. Daar zet God zich uit alle macht - dwz met de macht van zijn liefde voor in..

In dat zuivere, onvervalste zit ook dat we de redding, het heil van God niet mogen versmallen tot het eigen zieleheil, tot de eigen zaligheid en redding. Dat is heilsegoïsme. Dan zijn we bezig het geloof te vervalsen. De Belofte van God geldt heel de aarde, geldt mens en wereld. De roeping van de mens van Godswege is juist gericht op de ander: om een broeder een zuster te zijn voor de ander, om een naaste te zijn, een hulp te zijn voor de ander, zoals God ons aller Hulp is.

Een mens wordt geen mens als hij enkel op zichzelf is gericht, aan zichzelf denkt, en voor zichzelf leeft. Dat is een vervalsing van de menselijke roeping. Nee mens wordt je pas door medemens te zijn. Dat is het zuivere, onvervalste mens-zijn. De onvervalste, zuivere melk van Gods Woord wijst ons daarin de weg. Laten wij daar dan, hoe oud we ook zijn, als kinderen van God naar blijven verlangen. Laat ons er nooit genoeg van krijgen.

En dan verandert in onze tekst het beeld voor de gemeente. Het gaat van pasgeborenen naar levende stenen. Levende stenen, die samen een bouwwerk vormen en wel het huis van de gemeente. En Jezus, het leven van Jezus, ja wat Jezus in zijn leven onder mensen in Gods Naam gedaan heeft is daarvan de hoeksteen geworden. Als hoeksteen is Jezus en waar Jezus in Gods Naam voor staat is de verbindende kracht, die het gebouw van de gemeente stevigheid geeft en overeind houdt.

In zijn leven heeft Jezus de onvervalste melk van het woord van God omgezet in daden. In, met en door zijn leven heeft Jezus laten zien, waar het in de samenleving van mensen op aan komt. Wat een waarachtige samenleving mogelijk maakt: Liefde en aandacht, zorg en ontferming, betrokkenheid bij en bewogenheid om elkaar, om recht en ruimte, om vrede en vrijheid, om medemenselijkheid. En Hij kwam actief en metterdaad op voor wie er onder door dreigden te gaan, voor mensen aan de onderkant, voor mensen die buiten de boot vielen, voor mensen die niet of nauwelijks mee telden en niet tot hun recht kwamen als volwaardige mensen.

Die positieve inzet, gevoed door de onvervalste melk van Gods Woord bouwt een samenleving op en breekt die niet af. Hoogstens worden barrières die een waarachtige samenleving onmogelijk maken afgebroken. Jezus streed tegen die afbraakmachten. Die inzet van Jezus was in Gods Naam de hoeksteen van zijn leven.

Helaas wees de politieke en religieuze macht van zijn dagen die inzet af en bracht Hem aan het kruis. Maar God bevestigde in de opstanding van Jezus dat die inzet van Jezus in Zijn ogen geen achterhaalde of verloren zaak is, maar juist de hoeksteen is en blijft van leven en samenleven.

En Petrus roept zijn lezers op dat die inzet van Jezus ook voor de leden van de gemeente de hoeksteen zal worden voor hun leven en inzet daarin. En daarvoor gebruikt hij het beeld van de levende stenen. Mensen die zich actief in zetten voor wat Jezus in woord en daad verkondigde: het Koninkrijk van Gods gerechtigheid en vrede. Tot die actieve inzet roept Petrus de gemeente op.

Dan bouw je zegt Petrus - en dan komt een derde beeld voor de gemeente om de hoek kijken – een geestelijke tempel en een heilig priesterschap.

De tempel. De gemeenten waaraan Petrus schrijft liggen ver weg van Jeruzalem en lijken vooral te bestaan uit christenen uit de volken. De tempel met zijn offercultus was ver weg en speelt nauwelijks een rol in hun gemeentelven. En een paar jaar later is die priesterlijke offercultus helemaal verdwenen na de verwoesting van de tempel in Jeruzalem in het jaar 70. Kern van die priesterlijke offercultus was de dienst van verzoening en vrede. Verzoening en vrede tussen God en mensen en tussen mensen onderling. De tempel mag dan verwoest zijn en de offercultus opgeheven, wat niet opgeheven mag worden en wat een belangrijke opdracht van de gemeente blijft, is de dienst van verzoening en vrede in de wereld. De gemeente wordt in het beeld van een geestelijke tempel en heilig priesterschap geroepen de verzoening enerzijds te verkondigen: te verkondigen dat God in zijn Genade deze wereld niet laat vallen, en mensen niet los laat, maar met hen verder wil, de toekomst van zijn Rijk van vrede en recht tegemoet. Dat is de ene kant van de priesterlijke dienst der verzoening, de andere kant is dat de gemeente tot opdracht heeft zich net als Jezus in te zetten voor vrede en verzoening tussen mensen en God en tussen mensen onderling. In die zin vormt de gemeente een geestelijke tempel en een heilig priesterschap.

Dat is niet iets om je op voor te staan, maar om te doen, om te blijven zoeken naar vrede en verzoening in deze wereld. Daartoe word je als gemeente geroepen om in alle eenvoud en bescheidenheid ons steentje bij te dragen. Jezus wijst ons als hoeksteen daarbij de weg en als kinderen van God kunnen wij daarbij altijd terugvallen op de zuivere onvervalste melk van het woord en mogen wij ons gedragen weten door Gods liefde en genade.

Amen.